

SUSRETI BLISKE VRSTE

Ponekad se posvađam sa sestrom, prijateljicom, sestričnom, ali ponekad i s roditeljima, što je u mojim godinama najnormalnija stvar. Mislim, ja se ne svađam jer mama je ta koja „broji“ pa ne mogu doći do riječi. Dok mama „melje“ rečenice, ja preokrećem očima, uzdišem i tko zna što sve već ne činim. „Sjedi!“ rekla je. „Uh!“ uvijek pomislim. Ali ona nastavlja: „Sad igramo otvorenih karata!“ Što joj to znači, meni nije do igre. Tako započinje naš razgovor, a onda slijede žestoka pitanja i žalosni komentari. „Gdje si bila jučer poslije škole? Često kasniš na večeru! Zašto si tako lagano obučena?“ „Ja?“ zbunjeno se oglasim. „Da, ti! Upravo ti! Susjeda mi se već uspjela požaliti kako si pustila glazbu dok je ona spavala i cijela je ulica odzvanjala...“ „Ali...“ „Nema ali! Znaš što te čeka! A, ne! Nisam još završila! Kakva je ono jedinica iz hrvatskoga, dvojka iz zemljopisa, trojka iz kemije...“ „Velika!“ rekla sam. To je jedina rečenica koju sam uspjela izreći. Upravo u tom trenutku ušao je tata. „Što ja to čujem? Jedinica, dvojka, trojka!?!“ „Pa..., znaš...“ rastreseno se oglasim pokušavajući obraniti status „teško“ stečenih ocjena. „Nemoj ti meni pa znaš! Kamo ćeš nakon osnovne? Znaš li?“ ljutito odgovara tata. „E, mala moja, malo si popustila!“ „Što malo?!“ viknula je mama i onako živčana zapalila cigaretu. „Kako si to raščupana? Tako nažbukana? Zar si takva išla u školu? I, molim te, dok ne zaboravim, skini te hlače jer su se izlizale i nisu za školu! Umij se! Operi zube i idi na spavanje!“ izrecitirao je tata svoj uvježbani monolog. „Zar moje najdraže hlače?“ mislila sam u sebi. „Zar njih moram baciti?“ Umila sam se, oprala zube i otišla spavati. Ujutro me dočekala poruka: „Za ručak imaš juhu i pečeno meso. Nazovi baku i reci joj da neću doći.“ Prije negoli sam spustila papir, zazvonio je telefon. „Halo, tko je to?“ „A tko bi bio?“ „Mama, ti si?“ tražila sam potvrdu. „Je li se kraljica napokon ustala? Zovem već tri sata! Bilo je vrijeme da se ustaneš! Već je devet! Jedi i sve vrati na mjesto! Lijepo poveži kosu, obuci one traperice i onu plavu košulju! Bok!“ „Bok!“ rekla sam. Ubrzo nakon razgovora došlo je vrijeme za školu. Obukla sam hlače i neku majicu. U školi je bilo super. Kada sam došla kući, prije negoli je mama prigovorila, ja sam započela: „Sam si gospodar svome tijelu i oblačiš ono u čemu se osjećaš ugodno! I usput, oprostite za sve, ispravila sam ocjene! Idem se spremite pa idem van. Naravno, ako mi dopustiš! Molim te, najdraža!“ „Dobro, ali nemoj dugo! Znaš kada se moraš vratiti!“ rekla je pomirljivo.

Upravo ovako izgledaju susreti „bliske vrste“ u mojoj obitelji koji završavaju razgovorom i dogovorom „zaraćenih“ strana.